

Els alcaldes Joaquim Nadal, Anna Pagans, Carles Puigdemont i Marta Madrenas, a les intervencions ■ EPA

Nadal, Pagans, Puigdemont i Madrenas celebren el pes internacional de l'Arxiu

■ Els alcaldes gironins destaquen l'empremta de l'Arxiu Municipal a propòsit del 25è aniversari de l'ingrés al Consell Internacional d'Arxius

Jordi Camps i Linnell
GIRONA

La commemoració del Dia Internacional dels Arxius d'aquest any ha coincidit amb una celebració que ha resultat fonamental per al creixement exponencial i la reputació més enllà de la ciutat de l'Arxiu Municipal de Girona: el seu ingrés, ara fa vint-i-cinc anys, al Consell d'Arxius (ICA). Un pas històric que, com destaca David Fricker, el president d'aquest organisme internacional de caràcter no governamental que promou l'ús, el desenvolupament i la conservació del patrimoni arxivístic mundial, no només ha servit perquè Girona pugui projectar amb orgull la seva identitat a través del patrimoni documental, sinó que ha fet créixer la mateixa entitat.

La data

2014

Celebració a Girona del congrés Arxius i Indústries Culturals amb un miler d'assistents de 90 països.

Ho va declarar ahir en un acte telemàtic que es va emetre en directe a través de Youtube i una trobada virtual amb Zoom, en els quals va subratllar la petja de Joan Boadas, el director de l'AMGi des del seu ingrés l'any 1996 com a membre d'experts de l'ICA. No va ser l'únic. Abans, hi van intervenir quatre alcaldes de la ciutat que, al llarg de les seves etapes al càrrec, van contribuir a aquesta internacionalització.

El primer, Joaquim Nadal (1995-2002), fent el primer pas, reforçant l'equipament en el procés d'explorar nous suports i camins en l'àmbit internacional, recordava com a fita principal aquest ingrés de l'Arxiu al consell i, com a precedent, l'inici de les Jornades Imatge i Recerca, que ja tenien com a vocació posar en contacte professionals d'arreu del món. Anna Pagans (2002-2011), tot seguit, va repassar la projecció internacional de l'Arxiu, gràcies al treball dels seus tècnics, amb Joan Boadas i David Iglésias (CRDI) al capdavant, a la participació de comitès científics i conferències.

Per la seva banda, Carles Puigdemont (2011-2016) va remarcar la consolidació d'aquesta presència internacional tot

recordant tres fites: l'adhesió a la Declaració Universal dels Arxius (2014), el conveni signat amb el Tribunal de Reclamacions de les proves nuclears de la República de les Illes Marshall (2012) i la incorporació del *Llibre del Sindicat Remença* (1448) en el Registre de la Memòria del Món de la Unesco (18 de juny de 2013). I Marta Madrenas (2016-actualitat) va agrair la tasca feta al llarg d'aquest darrer quart de segle per ser tot un referent internacional i va destacar que l'Arxiu Municipal és "un projecte i motor fonamental" de la ciutat que "es manté a l'avantguarda".

Els responsables de l'Arxiu van parlar dels reptes de futur i van anunciar una sèrie d'actes que tindran lloc al llarg d'un any per explicar allò après. ■

LA GALERIA

Josep M. Sebastian

Cinema des del llit

Aquests dies que tot semblava somort, gràcies a les plataformes he vist un munt de pel·lícules. He reculat amb les pel·lícules italianes de gent com Dino Risi, Federico Fellini, Mario Monicelli, Pietro Germi o Luigi Comencini i actors com Vittorio Gassman, Alberto Sordi, Renato Salvatore, Adolfo Valli, i tants i tants d'altres. Diuen que en una ocasió quan algú va mencionar Itàlia a Orson Welles, va respondre: "Es refereix a aquell país amb cinquanta milions d'actors, i tots excel·lents?" He revisat aquell gran cinema dels qui van fer un *vaffanculo* al dogmàtic neorealisme i es van dedicar a la realitat sorneguera. He vist i revisat títols com *Todos a casa*, *Rufufú*, *La escapada*, *La gran guerra*, *Amarcord* i la seva cara fosca *Los inútils*. He rigut de nou com feia temps que no ho feia. Més que somriures, em provoquen rialles. També he revisat cinema més actual, com el cinema que fa l'austríac Michael Haneke. He vist *Fanny Games* i *La pianista*.

El gran cinema que va fer un 'vaffanculo' al dogmàtic neorealisme

De la primera hi ha un remake nord-americà, molt inferior a l'original. A Haneke li agrada dur l'espectador al límit. Ens fa sentir el dolor d'una família assassinada després d'un segrest torturant comès per dos joves que es diverteixen. Hi ha seqüències que fan posar la pell de gallina, com una que la càmera resta immòbil durant més d'un minut enfocant un home lligat a una cadira amb la cama trencada i el seu patiment. Ens mostra el mal absolut, sense esclatxes. No recordo cap pel·lícula que em provoqués tantes ganes de venjança com aquesta. Al final sembla que ho vulgui arreglar amb un discurs sobre realitat i ficció com havia fet tants anys abans Fritz Lang amb el malson d'Edward G. Robinson a *La mujer del cuadro*. *La pianista* planteja un altre límit, l'explosió sexual d'una dona de mitjana edat, reprimida, vestida com una monja i soltera. L'escena en què es tanca en la cabina d'un *sex-shop* per mirar porno mentre olora un mocador de paper usat que ha rebuscat a la paperera, és potser el menys eròtic que he vist al cinema, inclosa *Marcelino pan y vino*. Haneke provoca un cert malestar, una sensació insana, com algunes pel·lícules de Polanski, Scorsese, Ferrara o Cronenberg. Recordo que amb el meu amic Ramon Sargatal vàrem anar al Tívoli a veure *Taxi Driver*. Ens va consternar des de les primeres imatges amb el fum del cotxe fins a l'explosió violenta d'en Travis. Per acabar d'arreglar-ho només trepitjar les Rambles, era de nit, vam presenciar una baralla amb un noi ple de sang mentre un altre ens deia: "Eso le ha pasado por chivato." La ficció es feia realitat.

El COAC estrena avui el nou web dels Premis d'Arquitectura

X.C.
GIRONA

La Demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) presenta el portal Premisarquitecturagirona.cat, una nova pàgina web que inclou les obres seleccionades i premiades a totes les edicions que s'han cele-

brat dels Premis d'Arquitectura de les Comarques de Girona, des del 1997 fins a l'actualitat. L'obertura oficial tindrà lloc avui, coincidint amb la data en què estava previst que es lliuressin els premis, abans que aquest acte fos ajornat fins a la tardor per la declaració de l'estat d'alarma.

El nou web dona valor al patrimoni arquitectònic més recent de la demarcació i, al mateix temps, la feina dels arquitectes, i pren el relleu dels webs que, al llarg de les 22 edicions anteriors, han donat a conèixer aquests guardons. La 23a edició dels Premis d'Arquitectura de les Comarques de Girona

també té una important presència al nou web. Una secció mostra la totalitat de les obres presentades i ofereix la possibilitat de votar per una d'elles com a candidata al Premi de l'Opinió. Un altre apartat inclou la presentació dels integrants del jurat, format per Maria Rubert de Ventós, com a presidenta,

El nou web ■ COAC

i Eileen Joy Liebman i Marta Sequeira, com a vocals. L'agenda permet conèixer les activitats de la programació que es generi

a l'entorn dels premis. En l'àmbit documental hi ha una recopilació de catàlegs, exposicions, material audiovisual, etcètera. ■